

Rahdenlaiset Iotaaseet.

Suomentanut M. G.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto
Tampereen

kaupunginkirjasto

1.353 AHN

Tampere,

20:-

Emil Hagelberg'in ja kumpp. kirjapainosia, 1871.

S. Siljeroos'in kustannuksella.

E. Hult.

Sanniina sunvipäivänä, erään suuren sodan aikana, tapasi sotamies tähdessä sotapu'ussa nuoren, lo'okkaan miehen, joka luki paperia. Vaikka sotamies oli vähempij wartalolstaan, näytti hän korkeine lakkineen toista suuremmalta. Heidän yhdesjä kävellessä sanoi sotamies: "sinä toweri näyt tottuneeksi marsimaan sikkela, vaikka päiwäki on kuuma". Mies vastasi: "niin, ken tahdo maalinsa saavuttaa, ei saa laskea ruohoja jalkain alle kasvamaan".

Sotamies, "Oikein toweri, sinulla onki tarpeeksi kofoa, saatat tulla oivaksi sotamieheksi. Etkö tahdo ruweta sotapalvelukseen?"

Mies. "Minä olen jo sotamies".

Sotamies. "Oletko jo? Miten se on mahdollista, kun et ole waatetettu sotapukuun".?

Mies. "Minä kuulun siihen sotilain luokkaan, jotka saawat waatettaa itsensä miten tahtowat, kun heillä waan on hywät jotaaseet, sekä waarinpitäwät puhtaudesta ja tarckuudesta, eiwätkä saata jäädyllensä häpiää.

S. "Se on ymmärrettävä, mutta en ole missloinkaan kuullut senlaisesta joukosta, jossa ei olisi määrätty puku. Kuulisin pilkkaawasi, mutta sitä tekemään näytät liian wakawalta; näytät myös olewan 30 wuotinen".

M. "En vielä, mutta olen jo kauan ollut sotamies".

S. "Saanko kysyä, jos milloinkaan olet kokenut kuumaa tappelua".

M. "Olen todella, ja usean kerran olen tullut haavoitetuksi, mutta vieläki olen valmis sotiin, niin usein kuin tarve vaatii".

S. "Dikein sanottu. Niin on jekeminenkin sen sotamiehen, jolla sydän on oivalla paikalla. Näen sinun taitavan lukea ja epäilemättä osaat kirjoittaa, saatat sentähden pian päästä alaupseeriksi".

M. "Sitä en ajattele. Sotamiehen on velvollisuutensa täyttämisen, tahtomatta towerien yli päätänsä kohentaa".

S. "Se on tosi, mutta en minä tahtoisi koko elämäikäni paljaana sotamiehenä palwella. Selitä minulle lähemmin, mihin joukkoon kuulut, muuten pidän sinun kourkurina.

M. Valitettavasti olen wikapää yhteen ja toiseen, kun ei sowi oikealle sotamiehelle, mutta joukostani karata en tahdo milloinkaan. En enemmin kuolisin.

S. "Se on oikein. Entä minä tahtoisi pettää toweriani, waikka hän karkuriksi olisi, mutta ilosta on, ettet senlainen ole. Tahdotko, niin menemme läheiseen rawintolaan wirwoittamaan wiihalla?"

M. "En minä tarvitse, en myöskään tahdokaan wäfewiä nautia, joukosjamme on kowinta raittiutta noudatettava".

S. "Minä tarjoon ainoasti lasillisen. Eihän uskona palveluksesta tarvitse olla niin ankara".

M. "Joukosjani ei yksikään sotamies ole milloinkaan uskona palveluksesta, päivät ja yön, wilsus ja helteessä, sodassa ja kotona, aina täytyy ollamme wartioilla ja joka minuuti walmituna lähtemään".

S. "Mitäs janot. Minä waroilla. Se on mahdollista. Sodassa sitä wälillä niin waaditaan, mutta kotona ja rauhan aikana täytyy saada myöskään lepopäiviä. Mutta sano nyt minulle, kuulutko jalkawäkeen, tykki wäkeen wai herowiswäkeenkö".

M. "En mihinkään niistä".

S. "No sano, mihin sitte kuulut, wai häpeätkö joukkoasi ja Päälikköäsi?"

M. "Kaukana siitä. Minulla jos kessään muulla sotamiehellä, on syhtä ylistää päälikköäni ja sotaaseitani".

S. "Sinä olet ihmeellinen toweri: ei sinulla ole sotapukua, et woi juoda lasillista wiinaa, janot aina tarvitsewasi olla aseissa ja waroilla, eikä ole edes pajunetta siwullasi".

M. "Sen tahdon selittää. Meidän aseet owat warsin toista laatua kuin teidän. Me kaunamme

aseet vaatetten alla ja meillä pidetään sijällinen warustus wakarimpana”.

S. ”Mikä warustus se on, onko sinulla rautapaita paljaalla ruumiillasi?”

M. ”Ennen kuin vastaan kysymykseesi, tahdon lukea, mitä tässä paperissani seisoo ja se on selittävä asian paremmin, kuin minä sen tekisin”.

S. ”Hyvä, niin anna kuullani”.

M. ”Waarinota tässä kuuluu: Jokainen totinen kristitty on sotamies. Kristus on hänen sotapäällikkönsä, kuniinkaansa ja johdattajansa, joksi Hänen on asettanut Herra Zebaoth, sotajoukkojen Herra. Jokainen oikia ja uskollinen sotamies hänen joukossaan, seuraa johdattajan sanoja ja käskyjä. Selvän tiedon hänen tahdestansa saamme eväästä kirjasta, jonka hän meille on antanut. Tämä kirja sisältää tarlan ja täydellisen kertomuksen sotapalveluksesta — harjoituksista ja sotaaseista, jotta ei yksikään saata sanoa: ”en siitä tietänyt”. Kirja sisältää sotasäännöt. Se opettaa meitä tuntemaan vihollisemme, heidän kavaluuttansa ja hyökkäystapaansa; opettaa miten tulee puolustaita ja näyttää keinot voiton saamiseen”.

S. ”Nyt hawaitsen minulainen sotamies olet. Oue edelleen”.

M. ”Hänen sotaaseensa eivät ole raudasta eikä teräksestä, mutta kuitenkin voimalliset kufistamaan synnin ja saatanan linnoitukset. Hän on

varustettu autuuden rautalafilla, wanhurskauden rinta raudalla ja kuppeensa wyötetty totuudella. Oikialla käsiwarrellaan on hänellä uskon kilpi, ja kädessä wälähtelee Heugen kaksiteräinen miekka, joka on Jumalan sana. Kalat ovat varustetut kengillä, jotka tarwitaan rauhan ewankeliumin julistamiiseen”.

S. ”Siiväärini taidan käyttää, siinä kuin toinenki, ja lakkini kestää jokaista lyöntiä, mutta täytyy tunnustaa, etten ole oppinut sinun aseita käyttämään”.

M. ”Niin kuule edelleen, mitä kaawassa seisoo. Täten varustettuina tulewat he sotapäälliköitänsä opetetuksi sotimaan. Hän käy etupäässä woittamattomalla woimalla. Hänen lippunsa alla saadaan aina voittoa, ja voittoa retki tehdään kuoleman läpi elämään”.

S. ”Siten täytyy tunnustaa olewani teistä paljon jälellä. Rykmentissäni löytyy pari, kolme toveria, jotka puhuwat niinkuin sinä, mutta en minä heistä ole wälittänyt. Vieläkö paperisfasi on mitään, niin anna kuullani sillä rehellisesti sanoen, miellyttää se minua”.

M. ”Välillä on ainoasti muutamia riiviä, jotka hywiin ansaitsewat waarinotettaa, nimittäin: jokainen ihminen kuin ei jodi Kristuksen lipun alla, uskosja Hänen päälleenjä, jekä rakkaudessa ja kuuliaisuudessa noudata Hänen käskyjänsä, en karkuri, petturi ja kapinoitsija, sillä Jumala on

oikia Herra yli kaiken. Hän on kaikkein kuningasten kuningas ja kaikki ovat welivolliset hänelle uskoa ja kuuliaisuutta osottamaan. Joka lipun hyljää, eikä johdattajaansa tottele, tuottaa itselleen kuoleman. Joka ristiä pakenee, on karkuri, joka on hyljännyt elämän ruhtinaan ja jättänyt sielunsa wihollisten waltaan”.

S. ”Ankarat ehdot, toweri! Mutta koska ei enempää seisoo paperisjasi, niin tahdon sinulle sanoa että minä, sotamieheksi tultua sain rahoja, waacteet ja aseet ja saan wieläki aina tarpeen mukaan, kuin myös jokapäiväisen elatukseni”.

M. ”Hywä! Etkö mitään ole saanut minun Päälliköistäni, kaikkein kuningasten kunninkaalta?”

S. ”En mitään”.

M. ”Kuinka? En mitään? Kuka on antanut sinulle elämän, sekä sielun että ruumiin woimat? Kuka antaa auringon paistaa ylitseesi päivillä, kuun ja tähdet yöllä? Kuka kaswattaa eläimet ja kaswit, joista saat ravinnon ja werhon? Kuka antoi ainoan Poikansa Jesuksen Kristuksen Wapahantajaksi synneistäsi ja kuolemasta, jotta sinä saisit armon ja tulisi autuaaksi? Kuka on antanut sinulle kalliin raamatun? Kuka on perustanut armon ja kunnian waltakunnat, joihin otetaan ja pelastetaan kaikki, jotka tahtowat tykönsä tulla ja myös sinä, jos waan tulet. Etkö siis ole Häneltä mitään saanut? Voi! sinulla ei ole mitään, joka ei olisi Häneltä saatua”.

S. "Sinä puhut niin juhlallisesti ja katselet minua silmiin senlaisella vakavuudella, että oikein tulen pahoillemielin. Näyttää siltä, kuin yhtöisit tehdä minun karkuriksi, jota kapinoitsemisesta muka pitäisi rangaista. Se on liiaksi ankaraa, en minä ole muita ihmisiä pahempi jos en parempikaan, mutta sinä teet minun warsin nohimustaksi".

M. "Pidätä toweri, minä ainoasti luin siitä, mitä meidän tulee tietää, uskoa ja totella palveluksešsamme. Jos mielestäsi se kuului ankaralta, niin tiedäthän sen ei olewan minun syhyi, sillä kaikki mitä luin, on raamatun kansja yhtäpitäväistä, ja siitä kallista kirjasta otettu. Mutta kuuleppas vielä. Jos jota nousisi ja sinä tulisit haavoitetuiksi, miten sinun sitte käypi"?

S. "Miten käypä? Ei minua makaamaan jätetä, vaan sidotaan haavani ja jos en voi palvelella, niin saan eläkkeen. Kyllä kuninkoani siitä huolehtii".

M. "Jos sa. t, waikka parahaimmon eläkkeen ja sitte kuolet, miten silloin käypi? Pitääkö kuninkaasi siitäki murheen"?

S. "Kuinka niin taidat puhua. Siitä on minun itse sureminen".

M. "Se on minulle rakasta kuulla. Sanoppa nyt miten teet, tullaksi wakuutetuksi siitä, että sinun kuolemasja hywin käypi".

S. Sehän juuri on waikoa kysymys, ajatte-
len, ettei minun täy pahemmin kuin monen muun.
Minä en tiedä, mikä osani on oleska, mutta en
sitä juuri ajattelekaan. Kyllähän sen tiedän, että
kaikkein täytyy kuolla”.

M. ”Mutta sinä ei ole kylliksi. Ihmis-
ten pitää kerran kuoleman ja sen
jälkeen on tuomio”.

S. Sen on kyllä wakaat toweriniki sanoneet,
mutta en minä usein heidän seurasca ole”.

M. ”Heitä taidat karta mutta Kristuksen
tuomlostuinta et, rakas toweri, woi wälittää”.

S. ”Kyllähän se totta lienee. Mutta sanop-
pa, miten sinä te’et tässä asiassa.

M. ”Minä tiedän erään wapaakaupungin,
johon saatan paeta. Sinne liiruhdan, tunnustan
syntini, hundan armoa ja anteeksi antamusta ja
saan armon, sillä autuuteni ruhtinas on sen ris-
ti kuolemallaansa ansainnut. Niin opettaa minulle
Kristuksen ewankeliumi, joka on kallimmasta ar-
wosta, kuin parahin kotamieseläke”.

S. ”Puhu minulle vielä enemmän siitä ewan-
keliumista, jota niin suuresti ylistät”.

M. ”Taitaaksi siitä kaikkea puhua, pitäisi
minulla olla enkelin ja ylienkelin kieli. Senlai-
nen oppimatoim, köyhä syntinen, kuin minä, ei
woi puhua siitä tuhannesta osaa. Mutta koska
kysyt niin en tahdo waijeta. waan puhun mitä
taidan. Ewankeliumi on se suloinen sanoma, joka

julistista syntein anteeksi saamista ja autuutta Jumalan wapaan armon kautta Kristuksessa Jeesuksessa; se on lääkitys sairaille, wirwoitus heikolle, rawinto isoowalle, juoma janoowalle, rikkaus köyhälle, apu hyljätylle, koti kodottomalle; se on". — —

S. "Bidätä, kielesi käy liian sukkelaan, yhteen kysymykseen on sinulla tusina wastauksia".

M. "Anna lopettaani, mitä alotin sanoa. Korkeasti ylistetyn Wapautajamme ewankeliumi on lääkitys syntiä vastaan, balsami murheelliselle; se puhdistaa sydämen, on owoitto kuolemassa, toivo toivoittomalle, ilo surewalle ja wiheliäiselle. Se perkaa kaikki esteet Jumalan ja syntisen välillä ja tekee tien awoimeksi Jumalan tykö. Se on elämään, haju elämään, kirkas siinäys itse taiwaasen kaikille, jotka uskowat, waikka eivät heidän ole ansainnet, muuta kuin kadotukseen".

S. "Kaunis kertomus. Mutta kaikkia tätä ansaitaksi, täytyy kaikei olla pyhä"?

M. "Ei yksikään pyhä taida mitään ansaita, waan Jumala tahtoo lahjoittaa kaikki julasta, wapaasta, ansaitsemattomasta! armostansa jokaiselle, joka köyhänä, kutuwaisena syntisenä tahtoo Herran Jeesuksen tykö tulla ja Hänen päällensä uskoa. Jos tunnet ja tunnustat olewasi köyhä, syntinen ihminen, kadotukseen ja tuomion alainen ja rukoilet armoa, anteeksi antamusta ja laupiutta Jeesuksen Kristuksen Wapautajasi tähden, niin ei Hän sinua hyljää, waan korjaa sinun armolla

ja laupiudella sillä Hän on sanonut: "Joka minun tyköni tulee, sitä minä en heitä ulos! Luoakaat, niin teille annetaan: etsikää, niin te löydätte: kolkuttakaat, niin teille avataan". Sanoppa nyt hyvä towerini, jos tahdot ruveta Kristuksen sotamieheksi? Etkö tahdo sotia sen Wontonsankarin lipun alla, joka kulettaa ijankaikkiseen voittoon ja ruunaa kaikki voittajat katoomattomalla ruunulla".

S. "Erinomaisen käännöksen kanssapuheemme nyt on saanut. Ensin kysyin sinulta jos tahtoisit ruveta samaan palvelukseen, kun minä, ja nyt kysyt sinä minulta. En minä paljo lueskele, mutta jos antaisit kirjoituksesi minulle, niin tahtoisin sen sisällön oikein kiinnittää mieleeni".

M. "Tee se ystäväni, mutta vielä sananen, ennen kuin eroomme; tässä nyt minun tieni erkaneet toisjalle päin. Ajattele täydellä todella sielusi autuutta, elä pidä asiata liian helppona. Herra on läsnä kaikkia, jotka Häntä avuksi huntuavat, ja Herra on läsnä kaikkia, jotka Häntä todella avuksi huntuavat. Hän kuulee heidän huutonsa ja pelastaa heidät turmeluksesta. Suuri katselmus- ja tilintekopäivä tulee. Silloin Herra, elävitten ja kuolleitten tuomari, on tuleva taivaan pilvisissä mailmaa tuomitsemaan ja kaikki kansat kokoontuvat Hänen istuimensa eteen. Silloin pimeydessä olleet tulevat valkeuteen ja näh-

dään, kutka ovat olleet uskollisia sotamiehiä, kutka karkuria ja petturia. Silloin ei kysytä ulkonaista pufua, waan kysytään jos ihminen on vastaanottanut armon ja antanut Jumalan Hengen wai-
kuttaa katumisen syntein yli ja uskon Kristuksen päälle, jotta sielu on tullut puhdistetuksi Juma-
lan Pojan weressä. Silloin kysytään olenko hyljännyt Kristuksen lipun, eli paennut Kristus-
sen ristiä, waiko kestänyt sodassa uskolla ja kär-
siwällisyydellä, sillä joka kilwoittelee, ei häntä ruunata, ellei hän toimekkaasti kilwoittele”.

S. ”Hyvästi toweri! Minä pidän sanani ja luen tuota sinulta saatua. Nyt näen että tähtyy oppiani uuden sotatawan ja toimittaa itselleni uudet aseet”.

M. ”Hyvästi! Elköön nämät sanat milloin-
kaan juuritettako sydämmeestäsi. Kospa saisimme kohdella toisemme ilolla koikkiwaltiaan kuninkaan oikialla puolella korkeudessa. Sotamies puheli sitte itsensä: se oli rehellinen mies, joka war-
maan tarcoitti hyvää. Koska sanoin pelkääwäni hänen olewan karkurin, niin en ajatellut, että minä juuri olen karkuri, joka olen karannut tai-
waallisen kuninkaani joukosta. Mutta totuus on totuus ja se on totuus, että me sotamiehet, mel-
kein kaikki, wietämme pakanallista elämää, eläm-
me ilman Jumalaa ja Jumalan sanaa, mutta niin ei se tästä lähin pidä oleman. En minä tahdo hyljätä taiwaan ja maan Herraa ja anta-

uta vihollisillensa, waan tahdon Jumalan awul-
la nyt kääntyä Kristuksen tykö ja rukoilla Häneltä
armoa ja laupiutta, Kaiketi on se totta,
että, joka Häneltä rukoilee, saa todella armon,
syntinsä anteeksi ja tulee uudeksi ihmiseksi, sillä
olenhan nähnyt, että ne, jotka puhuvat niinkuin
tämä mies, eläwät toisiin kuin minä.

Siuta: 10 penni.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto